

ความตั้งใจให้ลูกศิษย์เป็นโสด

ปกติก่อนนั่งสมาธิ ถ้าใครถามปัญหาธรรมะเรื่องสำคัญๆ คุณยายมักจะไม่ต้องบทันที แต่มักจะรอตอบก่อนเล็กน้อยนั่งสมาธิทุกครั้ง ท่านหลับตาพูด พวกเราก็หลับตาฟัง รู้สึกว่าคำพูดของท่านส่งออกจากใจ แล้วเข้าไปในใจพวกเราอย่างดี อุปมาเสมือนหยอดเหรียญใส่กระปุก หรือเสมือนร้อยด้ายสนเข็มอย่างนั้น

ถ้าท่านตอบก็ตอบสั้นมากแล้วชวนนั่งสมาธิ ท่านบอกว่านั่งสมาธิแล้วเดี๋ยวก็รู้คำตอบเอง ตอนท้ายๆ ของการนั่งสมาธิ คุณยายจะพูดข้อความต่อไปนี้บ่อยๆ

“ยายอาราธนาบุญจากพระนิพพาน มาให้คุณเข้าถึง
ธรรมกายกันเร็วๆ ให้พระพุทธรูปเจ้าดลใจให้คุณอยากหรือสัตว์
ชนสัตว์ ให้พันทุกข์ตามพระองค์ เพราะฉะนั้น ตั้งใจนั่งสมาธิ
กันอย่างให้ขาดนะ จะได้บุญมากๆ”

ขณะที่พวกเราใจฟูอยากทำความดีตามที่คุณยายแนะ
ท่านจะพูดตบท้ายให้เรายอมรับโดยไม่รู้ตัวเรื่องหนึ่งซ้ำๆ กัน

“คุณจำไว้นะ ถ้าอยู่ตัวคนเดียว มีเงิน ๑๐๐ บาท เราจะ
ทำบุญได้ถึง ๕๐ บาท ถ้าแต่งงานไป มีเงิน ๑๐๐ บาทก็
ทำบุญได้ ๕ บาทเท่านั้น และถ้ามีลูก ๑ คน ทำบุญได้อย่าง
มากสสิ่งเดียว ถ้าคุณมีลูกถึง ๒-๓ คน คุณไม่มีสิทธิ์ทำบุญ
เลยนะ มันยาก เพราะมีอยู่แค่ร้อยละยี่สิบ”

ท่านชี้ให้เห็นโทษของการแต่งงานมีครอบครัวอย่างอ้อมๆ
อาตมานึกอยู่เหมือนกัน แต่นึกว่าท่านพูดกับคนอื่น กว่าจะ
รู้ตัวว่าท่านเจาะจงพูดให้อาตมาฟังก็เมื่อเวลาผ่านไปเป็นปี
เพราะจนกระทั่งคนที่เคยนั่งฟังอยู่ด้วยกันแต่งงานไปแล้ว
คุณไชยบุญก็ตั้งสัจจะขอประเพณีพรหมจรรย์ตลอดชีวิตไป
แล้ว เหลืออาตมาเป็นหนุ่มใหญ่อยู่คนเดียวคุณยายก็ยังพูด
ประโยคเดิมอยู่อีก ตอนที่รู้ตัวว่าเราเองคือคนที่คุณยายเตือน
ก็รู้สึกอึดอัดรุ่มร้อนไปหมด เพราะตอนนั้นมีโครงการจะ
แต่งงานอยู่พอดี

อาตมาใจแป้ว ซึมไปเลย เมื่อคิดว่าต้องทำให้คุณยาย
ผิดหวัง นึกขอผิดผ่อนกับคุณยายอยู่ในใจว่า

“...ยาย ขอผมแต่งงานเป็นชาติสุดท้ายเถอะนะครับ
ชาตินี้ขอเป็นกองเสบียงให้พระศาสนาไปก่อน...”